

ΔΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΥΠΟ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΝ

(Από το Ήμερολόγιο ένας πάληνος στρατιώτευ)

Χαρούμενοι οι στρατιώτες, πέταξαν τις μπαλάσκες τους και τα τουφέκια τους, έκοψαν ένα κομμάτι κουμπιάς και μ' ένα κομμάτι τυριού στα γέρια, πεταχτήκαν ξένια με γέλια και με θόρυβο, σαν μικρά παιδιά που σχολάζονται. Στη λγού το άνηφορο μονοπατάκι, που φέρνει στο μεγάλο δρόμο και που είναι και το διά τομή διεύθυνσης σταθμός, γένιες από χαρί, που έτρεχαν να κατεβού στην πόλη. Μέσα στους διαλάμψους δεν ήταν πειρατές οι ασθενείς και οι τυμωρημένοι. Στις πολύ υπόθυρες, προ δύλιου, κάμαρες, μια σιωτή βαθειά απλώθηκε, βαρεία, μελαγχολική, πνίγονται.. Πέρα, από το παραθύρο, κάτω, μακρύ, φανότωνε, διωργή και γοντετική ή πόλη, η Αθήνα, βουτηγμένη μέσα στο λιώνεται ξενύχιους της ήμέρας. Από πέρα, από τα μακρά μπανάκια, τα άπιστοτάτα, χάχανα και τραγούδια στρατιωτών ανέβαιναν και στοναν κι-τις κουβέρτες του.

Πάτει φορτωμένος με πάντα μορφές, που φορούνται δύο μορφούς, με τα μάτια μου, το διμορφό κομματάκι της Αθηνάς, που λέγο - λέγο, μέσα στο σκοτάδι, χανδάκια και παραμύθια στρατιωτών ή πάνταναν, και στοναν κι-τις κουβέρτες του. Ένας φορτωμένος στο παραθύρο, ροφούσα, ροφούσα δύο μορφούς, με τα μάτια μου, το διμορφό κομματάκι της Αθηνάς, που λέγο - λέγο, μέσα στο σκοτάδι, χανδάκια και παραμύθια στρατιωτών ή πάνταναν, και στοναν κι-τις κουβέρτες του.

Άκουμπισμένος στο παραθύρο, ροφούσα, ροφούσα δύο μορφούς, με τα μάτια μου, το διμορφό κομματάκι της Αθηνάς, που λέγο - λέγο, μέσα στο σκοτάδι, χανδάκια και παραμύθια στρατιωτών ή πάνταναν, και στοναν κι-τις κουβέρτες του.

Για τὸν στρατιώτη ποὺ τανε... τὸν βάλλανε περιορισμό;

— Ξέρεις παραμύθια, σύντροφε; ... Είλα νά ποδία κάτι τι, γιά νά περάση ή ώρα... είτα σ' έναν φαντάρο. Μάζε πάως τοῦ περιορισμοῦ ή ώρες είνε μακριές κι' απέλειστες. Ξέρεις κανένα παραμύθιο, λοιπόν; Η περιορισμό;

— Ξέρο...;

— Εμπορός, λοιπόν...

— Μιά φορά κι' έναν καρό ήταν ένας ανθρώπος, ποὺ τὸν πήραν στρατιώτη καὶ τὸν βάλλανε περιορισμό...

— Πότε έγινε αὐτό;

— Μπορεὶ νά έγινε καὶ σήμερα, μπορεῖ νά έγινε έδη καὶ χίλια χρόνια... Ελεισθήκε, λοιπόν, κι' αὐτός σ' ένα θάλασσα, γέματόν από τονεκά και σπαθιά ποὺ δεν μιλούνταν, καὶ άδειανά κρεβάτια, μὲ σκούρες, σάν την μελαγχολία του, κονθίστες.

— Μά πᾶς θέλεις νά μιλήσουν τὰ σπαθιά;

— Είπαμε πῶς παραμύθι είναι... Αλλοστε, δεν ξέρεις πῶς ιπάνασον καὶ σπαθιά πού μιλούν καὶ διάλαγε σόδο; Δεν σου έτυχε ποτέ, σ' αὐτά τὰ πεθαίνεα δειλιάνα, πού κάτιονος ο ίδιος σύνει, ν' ακούσης πάσος ώμωνα πράγματα δηγούντα τὸ καρυοφύλλι ένας ήρωας πολεμιστοῦ ή τὸ γιαταγάνι τοῦ προπάτορού σου;

— Σένα σου μύησαν ποτέ;

— Αν μου μάγησαν; "Αν μου μάγησαν; Πόλιες φορές, πάνα πολλές φορές, σάν ήμουνα μικρό παιδάκι. Πόδια παραμύθια... δή μιαρινία, λιάδος έκανα, πόδες διάλιθες, πού μοιάζαν σάν παραμύθια, ζωνάνα, καὶ πόσες δοξασμένες ιστορίες, πού ποτέ, ποτέ δεν τὶς λησμόνησαν... Ποτέ!...

— Καὶ τώρα γιατί δεν σου μιλούν;

— Νά μου μίλησαν τώρα; Καὶ τί νά μου ποῦν; Τώρα τί θέλεις νά μου πῆ τον Μιχαλάκη τὸ ντουνέρι, τοῦ Θεολόγου ή ἀδειανός ή γονιός καὶ τοῦ Πατρούλελου ή σκυψικούνεν ξιφόλιγχη;

— Καλά, γιά πές τώρα γιά τὸν στρατιώτη, ποὺ τὸν βάλλανε περιορισμό;

— Τί νά σου πῶ γιά τὸν στρατιώτη, ποὺ τὸν βάλλανε περιορισμό; Γιά κύντας έκεινον έκεινον κάπτω τὸν συνάδελφο, ποὺ πάσι φορτωμένος με τὶς κουβέρτες του, γιά νά τὸν κλέσῃ ο δεκανέας την φυλακή. Νά κι' αὐτός οι δλλοι δικ, ποὺ μένονται επίση περιορισμόν, σάν και μᾶς... Ολοι αὐτοί, σάν ήφεις παρασινόδοι μοιάζουν σήμερα... Γιά φωνακές γεροτικού πρότοις, λοιπόν, νά φρουρούνται μεσά, γρυμά, μέσα νά προσάσπουν τὴν δρά σ' ένα φασούλακι!...

Άκουμπισμένος στο παράθυρο, ροφούσα με τα μάτια μου το διμορφό κομματάκι της Αθηνάς

— Μά αὐτοί είνε χωρικοί καὶ διά μας πούνε γιά τις σταφίδες καὶ τὰ φασόδια τους.

— Μέσα δώ ποὺ είναστε, ένα κασσίνι αξίζει δυο καὶ μιά ιδρύγειος. Ή ώρα νά περάσῃ μόνον.. Ξέρεις πόσα ζητιμάτα μποροῦν νά έγονται άπεινα φασούλακι; "Ακούσεις: Φυτολογία, γεωργία, έθνική παραγωγή, έθνική οικονομία, γεωλογία, φυτοθεραπευτική, κτηνοτροφία, διαιτολογία, μαγειρική, δοτηροθεραπεία, οικακή οίκονομια, επαγγηλία - έξαγονη, οίκονομικού τοῦ κρατούς, αερολογία, χημεία, οικονομική πολιτική, διάληκτος πρόγραμμα, δηλαδή, αγροτικό. Χωρίς νά παραείνουμε καὶ τὴ φιλολογία ... Φυτολογία μέ... φασόδια!

— Μέ φασόδια μάλιστα!

— Πόσες φορές δὲν έγιναν τὰ φασούλακια τῶν Αθηνῶν νά έθνικη φασούλιά, που σερβίρεται στα φυσεού πατάρια τῶν μαπαλάκιων! "Η φασούλια διάτηθε φασούλια τοῦ φασούλιας, που κατόπιν έγιναν μεγάλοι έπιστημονες διάπτερες πολιτού ποτέ πρόσω! ... Φασούλια και παραείνουμε καὶ νέο ωστόν τοῦ Ελληνική σημανία, τὸν Φασούλι και Περιολέττο... Καὶ θλασσαί σώσαν τὰ λέωνα της θάλασσας...

— Επειτα, μήν ίσημονες διά τὸ θέατρο ποτέ τοῦ Ελληνική σημανίας διά παραστατικούς... Καὶ θλασσαί σώσαν τὰ λέωνα της θάλασσας... Παραστατικούς μεγάλη! Τὸ φεγγάρια θά αντείται κάπτω πότο τὸ βούνο καὶ θεοποτούντο μάρια καὶ παντζίδια έδω κάπως στη γῆ, ποὺ διά κάθησε τὸ Θεό σου! ... Κι' είσαι μά δύομιν θέντα, ποὺ νά κομιθούντο ... Καὶ τοὺς ψύλλους; Τοὺς λησμόντης αὐτούς;

— Εἰς ταί μ' αὐτό; "Η πατούς δέν μας κάλεσε έδω πέρα γιά νά της προσφέρουμε τὸ αἷμα μας; Τί σε μελέτη κάπτω πότο τὸ βούνο διά την έπιστημονή; "Ειπεις τόχους πάντοτε στη διάθεσι της, κι' όπως δέλει, ής τὸ πάρει. Ή οι ώντοι τοῦ διαλάμψου της στρατίνας μας τὸ ποτόνε μας τὸ ζύπειαν μιν σφάμα Τουρκική, τὸ ίδιο είνε. "Η πολιτεία που μας έκλεισε δῶ μέσα, γιά νά μάς φυσηγάνειν τὰ έντομα, απόψε, σάν δροσοπική σφράμαδα τὸ αἷμα μας, διά έχη τὸν σοτό της... Μή βαρυγρούμας, λοιπόν! ...

— Λησμόντης διώς διά τὰ κορμώδια γιά τὸ σταφάδο από ιδρανια! ...

— Γιατί ζη; Γιατί νά μήν τὰ καθαρίσουμε; ... Είμαστε ή δὲν είμαστε στρατιώτες; "Άλλοστε δέν φαντάσεων καὶ τὸν επικραυμαδίον τὸν θρήνον; Θά είνε ποὺ φώνα θέντα, νά βλέπεις έξιντα στρατιώτες νά κλαίνε καὶ νά γελούν συγχρόνως, σάν τὸν Εργά τοῦ Πραζιτέλους; ποὺ είμι φέβανος τὼ θεραπούντος καὶ μέτρος κρατούντο πάντοτε τὸ χέρι του θά κλαίνεις στην πλάτη σου ποτέ; Καὶ τούτοις θέντα στρατιώτες νά κλαίνεις στην πλάτη σου ποτέ;

— Επιτηδεύτης διώς διά την κλανιστήσουν είνε πρότη της τάξεως καὶ μέχιντες από τώρα νά γελώ, χωρίς νά... λιλασσόμενος;

— Αλλώτες, λησμόντης διώς διά την κλανιστήσουν είνε πρότη της τάξεως καὶ μέχιντες από τώρα νά γελώ, χωρίς νά... λιλασσόμενος;

— Επιτηδεύτης διώς διά την κλανιστήσουν είνε πρότη της τάξεως καὶ μέχιντες από τώρα νά γελώ, χωρίς νά... λιλασσόμενος;

— Επιτηδεύτης διώς διά την κλανιστήσουν είνε πρότη της τάξεως καὶ μέχιντες από τώρα νά γελώ, χωρίς νά... λιλασσόμενος;

— Επιτηδεύτης διώς διά την κλανιστήσουν είνε πρότη της τάξεως καὶ μέχιντες από τώρα νά γελώ, χωρίς νά... λιλασσόμενος;

— Επιτηδεύτης διώς διά την κλανιστήσουν είνε πρότη της τάξεως καὶ μέχιντες από τώρα νά γελώ, χωρίς νά... λιλασσόμενος;

— Επιτηδεύτης διώς διά την κλανιστήσουν είνε πρότη της τάξεως καὶ μέχιντες από τώρα νά γελώ, χωρίς νά... λιλασσόμενος;

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΜΑΞΟΥΡΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΦΙΛΙ

ΑΘΩΣ πάντα, όταν γύριζε από το τέννικι, ή Λιλιαν διέβαινε τέσσερες-τέσσερες τις λαρμάριες σκάλες. Μέ τη ρακέτα στό κάταστρο χέρι, τραγουδούσε κα ποιο εύθυνο οκτώτης μόδας. "Άξαφνα στό κεφαλόσκαλο πετάχτηκε ή καμαρίέρως για γελάστα μάτια.

—**Δεσποινί!** τής φώνας; Ήρθε ό εξάδελφός σας, κυρίος Πέρσυ!

—Ο κύριος λογαργός! "Ο Πέρσυ! Εκανε δύλωμα από τόν έθουσιασμό της ή ξανθιά Λιλιαν και μέ δυό πρδήματα πέρασε τά τελευταία σκαλοπάτια και βρέθηκε στόν πράλαιο

Έκει πέρα ψρέθηκε πιπροστά σε δύο δερμάτινες βαλίτες. Στήν κρεμαστρά ήταν άνα στρατιωτικό παλτόκιο κ' ένας κοντός μαρδιάς δερώπορος. Η Λιλιαν τά κύτταξε μέ δάκρυα χαράς. "Όξαλεφός της ή Πέρσυ! Ο «σάσσας» του Κανάσας—Σιτύ, ένας τρισένδονος αέροπερος, έρισκοντα σπίτι της!

"Επειτα μπήκε τρέχοντας στό σαλόνι. Στό έθος, στή μισο-σκέτενη γωνία, καθόταν ή μητέρα της. Διπλά της καθόταν δώμορφος έξαδελφός της, κουκούς, μέ μαύρων μάλιοι και μαύρων μάτια, κληρονομιό από την μητέρα του, μάς φλογερή Μεσικάνια. Ό Πέρσυ έλεγε από καιρό στό ξεωτερικό και κάθε τόσο έστελνε στη Λιλιαν και στήν μαμά της ωμορφες κάρτες, μ' ένα σωρό χιριτωμένα λόγια.

—Μπα! Πάς μεγάλως θα Λιλιαν! φώναξε κατάπληκτος μόλις τήν είδε. Μά έγινε τώρα μιά μεγάλη δεσποινίς!... Η Λιλιαν τού έφερε δυνατά τό χέρι χωρίς να τού μιλήσῃ. "Α! πώς την έπινες ή συγκινήσας! Καί πώς την κύτταξε δώμορφος έξαδελφός της!

Η Λιλιαν τά έχασε γιά μιά στιγμή και κύτταξε τή μητέρα της.

—Δέν πργάνεις νά ντυθής για τό τραπέζι; τής είπε έκείνη μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο και μέ τήν κουρασμένη και γλυκειά φωνή της.

—Αιμέως! φώναξε ή Λιλιαν πού ένιοισθε τήν καρδιά της νά ζεγειλίζει από τή χαρά. Είδε μάλιστα, θτι ή μητέρα της φορόστη τήν πού δώμορφη τουλάχαστα της για τό τραπέζι....

—Πάντα τά πέραστα, Πέρσυ; Μάς θυμόσσουν; τόν ράτσης ή Λιλιαν, πρίν θγή έξω.

—Άν σαδι θυμόμουν! Μά τί λές, άγαπτα μου! τής άπαντησε ο Πέρσυ Ρούτιμαν. Αλήθεια, ξέρεις; "Έγινες πάρα πολύ ώμορφη....

Η Λιλιαν πήρε τή ρακέτα πού τής είχε ξεφύγει από τό χέρι κι είχε πέσει πάνω στό χαλί και θγήκε σάν διστραπή από τό σαλόνι.

—Ηταν κατακόκκινη!

"Οταν μπήκε στό δωμάτιο της, πέταξε τή ρακέτα πάνω στό κρεβάτι κι' έκανε μάνω-κάτω τήν ινουλάπα. «Άγαπτη μου», τής είχε τή ή Πέρσυ. «Έγινες πάρα πολύ ώμορφη!» Ο Πέρσυ! Τί λατρειά! Η Λιλιαν κυττάχθηκε στόν καθέφτη κι' έμεινε τόσο εύχαριστημένη από τό τριανταφυλλένιο χρώμα του προσώπου της, ώστε γέρνοντας απότομα φίλησε στό κρύσταλλο του καθέφτη τά κόκκινα χειλη της.

—Επειτα συλλογίσθηκε: Τί θά φορούσε; Τό κόκκινο φόρεμα; "Οχι. "Ηταν πολύ υπτητό. Ούτε κι' έκεινο τό κάταστρο: "Ηταν παϊδικό! Τό ρόζ; Ούτε! Δέν τής έπήγιανε καί τόσο καλά. Τότε τό κίτρινο; "Α, ναί! Τό κίτρινο! "Ηταν θαύμα!...

Πόσο ήταν ξαφνικό άλήθεια νά θρή τόν Πέρσυ στό σπίτι! Καί τι μέρα! Στό τέννικι, ή Φρέντ είχε προσπάθησε τρεις εφέρες νά την φιλήση. Μά ή Λιλιαν τού είχε δείξει καθαρά, θτι δεν τής άρεσε διόλου, μά διόλου, τό δυνοτο πρόσωπο του. Μά έκεινο τό φίλι, που είχε άρνητη μέ τόσα πείσμα, τής είχε φλογίσει: ά-

τό θά είνε κάτι τρομερό, δταν τό βλέπεις από μακριά. Θά νημάτης θτι βλέπεις "Έλληνας συνομοτούντας και προγραφούντας... Άπο μακρινή, είταις, έχει κάτι τό τρομακτικό και τό άγραπτο. "Αμα πληγάσσεις δύως, θά ίδης πάς διέσει, ή προγραφές δεν θανατίποτε διέλλει, πράγματινδιώτης καθάρισμα, γιά τό αθριανθ στιφάδο!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ξαφνιά τά χειλη... "Ενα φίλι! Η Λιλιαν δέν είχε φιλήσει ποτέ έναν νέο. Πόσο ήθελε νά δοκιμάση ένα φίλι, τό πρώτο! Κά το φύλαγε για μιά μεγάλη περιπέτεια, για μιά μεγάλη δργή. Κι' έπειτα, γιατί νά τό κρύψη; "Από τή μέρα πού τής είχε στελει ή Πέρσυ τήν τελευταία φωτογραφία του, ή Λιλιαν διειρευόταν νά τό χαριστ, έκεινου, τό πρώτο της φίλι.

—Τί νιωθείς κονείς έτσι φιλέσι; είχε ωρτήσει τήν καμπάριέρα, που ήδερε από τέτοιες τρέλλες.

—Δέν ππορώ νά σάς πά... δέν έρω... τής άπαντησε ή Μάριον. Έκεινο μονάχα που μπορώ νά σάς πά, είνε θτι χάνει κανείς τό μασλό του!...

—"Α! Πόσο ήθελε νά γάση τό μασλό της γιά τόν Πέρσυ ή Λιλιαν!

Κυττάχθηκε ύστερα γιά τέλευταία φορά στον καθέφτη, έσισα-ε λιγή τίς χρυσέσινθες μπουκλές τών μαλιών της και φιλη-σε πάλι δόλχαρη και γελάστη τό ροδάλιο πρόσωπο της...

—΍στερα πέρασε τόν δάσσοδομη, ζαδίζοτας λικνιτικά στά ψηλά της τακούνια, σαν μεγάλη κυρία, και μπήκε στό σαλόνι.

—Ο Πέρσυ καθέταν πάλι κοντά στή μητέρα της και της μιλούσε σιγάνα. Μόλις τήν είδε, χαμογελάσει. —"Α! Τίρωρά είσαι πεντώφη! τής είπε.

Η Λιλιαν ένιωσε, ότι είχε γίνει κατακόκκινη από ένα ξα-φικό κύμα μάστασος, που είχε άνεβηση στό πρόσωπό της. "Έλεγε άλλησια λοιπόν πρίν ή Πέρσυ: Δέν ήταν ένα φιλοράφοντα;

—"Α! Τίρωρά είσαι πεντώφη! τής είπε.

Στό τραπέζι, ο Πέρσυ φλυαρούσε χαριτωμένα μέ τόν θειό του, μέ τήν θειά του και τήν άμορφη έξαδελφη του. Τούς μιλούσε για τίς πτήσεις του, για τίς γνωριμίες του στό έξωτο-ρικό, για τίς τρέλλες του με τα «λουτιγκά», "Τί καλά η φύση!», συλλογίζοταν ή Λιλιαν. Πόσο τόν είχε έπι-θωμήσει! Πόσο τόν ήθελε κοντά της! Λέσ κι' είχε έρθει, σαν νά τό ήδερε, γι' αύτό τό πρώτο έρωτικό φίλι, που όλαταρούσαν τά χειλη της.

Η Λιλιαν, που σάλτοι, ύστερο, από τό τέννις πιενούσε πάντα, δέν είχε δρεσι. Σιγά-σιγά, ταρασσόθηκε από μιά γλυκειά μέ-θη και χάθηκε στά τρελά σηνερά της. Κι' ήταν άμορφη, ώμορφη! Ια σελούδινα μάτια της είχαν μιά άπεργραπτή γλυ-κα! Η Λιλιαν ένιωσε μιά μακρή ζήλειο στήν καρδιά. Μά για-τί; Γιατί; Έκεινή τή στιγμή άκουσε τά λόγια τού Πέρσυ:

—Μά πρέπει νά φύγω. "Έχω μιά πτήση στό Σαντούλοντς...

Θά έφευγε λοιπόν άμεσως; Κι' έκεινη που είχε περίπατο... Θέε μου! Τί παράπεν που είνε ή ζωή! Η Λιλιαν άρχισε ξαφνιά νά τός τους θελένων... Λεύποντας και κανενάν...

Δέν έπιε καφέ, δέν έπαιξε πιάνο, δέν τραγούδησε.

—Ίδιότροπη πάντα, είτε ή Πέρσυ Ρούτιμαν, μά ώμορφη, νά, πολύ ώμορφη!

Τά λόγια του αυτά τής έδιωξαν κάτισε άγγρωνια. Καταστάσιες δέτι έγκαντης καρυφή σημασίας. "Α, ναί, αύτό έθλεπε καθαρά στά μάτια τού έξαδελφου της.

Α! Γιατί νά περνά τόσο γρήγορα; ή ώρας...

Ο Πέρσυ τοιμάζοταν τώρα νά ούγη.

Η Λιλιαν δρήκε μιά πρόσθση και ιπήκη στό δωμάτιο της.

Μέσα στό δωμάτιο της μπήκε σε λίγο κι' ή Πέρσυ γιά νά τήν αποχαριέτηση. Ή μητέρα της είχε πάρει νά ντυθή. Ή Πέρσυ προχώρησε κοντά της κι' άνοιξε τήν άγκαλιά του. Η Λιλιαν στεκόταν δρθια, κοντά στό παράθυρο. Ή ματιά τού Πέρσυ είχε τή φλόγα μιάς τρελλής έπιθυμίας. Μά τής Λιλιαν, ήταν γειμάτη από φόδρα και λαχτάρα συγχρόνων.

Ο Πέρσυ χλώμασε γιά μιά στιγμή κι' έστερα, μέ μιά απότομη κινήση τήν άρτοδεξ και τήν έσφιξη μέ πάθος στήν άγκαλιά του. "Επειτα, δίχας νά διστάση, τή φίλης με μιά τρελλή δίψη στά κόκκινα χειλη της. Κι' ή Λιλιαν, νοιώθησε ιανά πάσια, δέν μπορείς νά τόσο κατιστάθη κι' έπιε διά τό τέλος τήν γλύκα τού πρώτου αύτού έρωτικο φιλουδο..

Θέε μου, τί φίλι!... "Ήταν γλυκό σαν ροδάζάχαρη, μεθυσιακό σαν βυντάδη κρασί, γευμάτο ζάλη και άνατριχιλα... Θανάτωσε, άλλα και ξανα-ζωτάνευε!... Τό πρώτο έρωτικό φίλι...

